

TALARCZAK LUDWIK (1899-1941)

Urodził się 11 sierpnia 1899 roku we Wrocławiu. Był synem Walentego i Agnieszki z domu Kuźma. Około 1900 roku rodzina przeniosła się do Piasków. Uczył się w gimnazjum realnym w Gostyniu. Nie mając jeszcze ukończonych 18 lat, 20 czerwca 1917 roku powołany został do armii niemieckiej do 155. pułku piechoty w Ostrowie Wlkp., gdzie służył do 19 września 1917 roku. Następnie do 10 grudnia 1917 roku stacjonował w Głogowie. 11 grudnia 1917 roku został przydzielony do zapasowego oddziału „ogromnych samolotów” (R.E.A. - Riesenflieger-Ersatzabteilung) w Döberitz (dzielnica Berlina), później przenoszony do kolejnych oddziałów lotniczych: R.E.A. w Köln (21.04.1918 do 20.05.1918), Rfla 500 (Riesenflugzeug-Abteilung 500) na froncie w Belgii (20.05-22.07.1918) i F.E.A. 2 (Fliegersatz-Abteilung 2) w Pile.

11 listopada 1918 roku zdezerterował wraz z 6 kolegami – Polakami. Po powrocie do Piasków włączył się w działalność niepodległościową i działał w Radzie Robotniczej i Żołnierskiej. 6 stycznia 1919 roku ochotniczo wstąpił do oddziałów powstańczych w Piaskach (kompania Antoniego Sobecznego). Następnego dnia oddział udał się do Gostynia, a dalej na front w okolice Ponieca. W potyczce pod Gościejewicami 19 stycznia 1919 roku został ranny w twarz i lewą rękę. Przewieziono go do szpitala w Piaskach-Marysinie. Po opuszczeniu szpitala 5 lutego 1919 roku został skierowany do 2. kompanii Stacji Lotniczej Ławica pod Poznaniem.

W okresie od 5 lutego do 30 lipca 1920 roku odbywał kurs w Wielkopolskiej Szkole Podchorążych Technicznych w Bydgoszczy. Wkrótce awansowano go do stopnia kaprała. 2 sierpnia 1920 roku mianowany został podchorążym i skierowany na front do 15. pułku piechoty. 18 sierpnia 1920 roku, po zajęciu Pułtuska, na czele plutonu dzielnie bronił się nad rzeką Narwią. 5 września, dowodząc plutonem 7. kompanii 15. pułku piechoty, odznaczył się w boju pod Stepankowicami (na pamiątkę bitwy pułk obchodził później w tym dniu święto pułkowe). 13 września 1920 roku w Uściłogu nad Bugiem, jako dowódca 1. plutonu 7. kompanii, odparł atak sowieckiej kawalerii. Dwa dni później zdobył Kolonię Helenówka k. Włodzimierza Wołyńskiego. Za wyżej opisane czyny został 4-krotnie odznaczony Krzyżem Walecznych. Po powrocie z frontu nadal pełnił funkcję dowódcy plutonu w 7. kompanii, następnie dowódcy plutonu technicznego oraz dowódcy kompanii technicznej 15. pułku piechoty „Wilków” w Dęblinie.

15 stycznia 1921 roku został mianowany podporucznikiem, a już 17 lutego 1921 roku porucznikiem, ze starszeństwem od 1 lutego 1921 roku (z 1 lokatą). Od 25 marca 1931 roku służył w 48. pułku piechoty „Strzelców Kresowych” w Stanisławowie jako oficer administracyjno-materiałowy, od 30 listopada 1937 roku jako dowódca kompanii strzeleckiej. 1 stycznia 1933 roku otrzymał awans na stopień kapitana. W 1939 roku pełnił funkcję dowódcy 4. kompanii 48. pułku piechoty. Podczas kampanii wrześniowej był dowódcą I batalionu 1. pułku piechoty „Szelaż” (ppłk. Józefa Szelaży) w Grupie Operacyjnej „Stryj” gen. bryg. Stefana Dembińskiego, broniącej tzw. „Przedmościa Rumuńskiego”. Po klęsce wrześniowej przedostał się do Francji, gdzie 29 listopada 1939 roku wstąpił do Wojska Polskiego. Przydzielono go do 3. kompanii 6. pułku piechoty 2. Dywizji Strzelców Pieszych.

Po klęsce Francji wraz z dywizją został internowany w Szwajcarii, gdzie zmarł 4 stycznia 1941 roku. Pochowany został na cmentarzu w Interlaken.

Odznaczony był: Krzyżem Walecznych (4-krotnie), Medalem Niepodległości (1933), Srebrnym Krzyżem Zasługi, Medalem Pamiątkowym za Wojnę 1918-1921.